

KLAP!

Od toho okamžiku ve všech technických zařízeních na planetě Zemi vodiče nebyly schopné vést elektrický proud.

1.1

Ve střeoevropském časovém pásmu přestala elektrická energie fungovat v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin letního času. Byl pátek 17. dubna 1998, datum, od kterého se měla počítat nová historie lidstva.

1.2

Pro Katku nezačal pátek nejlíp.

V noci se pomočila, poprvé po dlouhé době. Trápily ji létací sny, viděla v nich tváře čertů, čerti se kolem ní honili a chtěli s ní mluvit, volali na ni a neslyšela je, bylo to strašné napětí a okamžik, kdy močila pod sebe, pro ni znamenal úlevu.

On nemá rád, když se Katka pomočí. „*Debile!*“ křičel na ni.

„*Svinskejmongolskejdebilepochcanej!*“

Katka se podívala na druhou stranu místnosti. Na matracích vedle výlevky viděla kyprý šedorůžový obrys. To je Ona. Spí.

Katka nasála nozdrami plochého nosíku vzduch. Poznala ty vůně a pachy a pochopila, co se stalo. Vodičky. Ona pila hodně vodiček, červené a hnědé a bílé, pak jí bylo špatně a z úst vypouštěla vodičky do výlevky a asi taky na zem, však se to všude kolem matrací leskne a bělá. Ona teď spí a hned tak něco ji neprobudí.

Katka vyděšeně zamrkala a zkusila si přetáhnout příkrývku přes hlavu. Škubnutím ji z ní strhl. Měla dnes špatný den. On se pohnul tak nešikovně, že ho rukou uhodila do pytlíku v rozkroku. Nechtěla to udělat. Ani za nic na světě by to naschvál neudělala. Věděla, že Ho to bolí a on se pak strašně zlobí.

Udeřil ji přes obličej.

„*Sviněkurvomongolská!*“

Otočil se k Ní.

„*Vidělástumalousvinicomiu dělala?*“ křičel směrem k šedorůžové mase, zachumlané do zelených houní. „*Praštíláměnaschválpřeskoule!*“

Jak tak křičel, z úst mu vycházely pachy. Taky pil hodně vodiček.

Po další ráně jí praskl horní ret.

Skláněl se nad ní. Popadl ji za vlasy a vyvlekl z postele.

„*Sviněpochcanášpinavámongolská!*“ řval. „*Játěnaucím!*“

Znovu bolest.

On ji dovlekl k výlevce, pořád ji držel za vlasy, bradou dosáhla sotva k okraji, z výlevky páchly vodičky a všechno to, co má Ona v bříšku, než jí to vyteče ven.

Kolem zápěstí jí omotal provaz a přivázal ji ke kohoutku.

„*Játě naučím čistotě svině mongolská!*“ křičel On. „*Já jsem tvůj otec!*“

Otec. Zvláštní slovo, otec.

Zvláštní? Strašné!

Ještě horší než svině.

Svině, to jsou ony dvě, Katka a taky Ona.

Kdežto otec, to je On.

1.3

Elektrony nezmizely ze světa. To ani nejde, časoprostor se bez nich neobejde a žádná moc na kterékoli jeho úrovni na tom faktu nic nemění. Jen se změnila vlastnosti vodičů. Dost podstatně. Prostě přestaly vodit proud. Chemických a biochemických pochodů se to netýkalo. Došlo jen k tomu, že přestalo fungovat to, čemu se hrubě a prakticky říká elektřina.

Elektrárny atomové, uhelné, plynové, na topný olej, vodní, přílivové, větrné, solární, geotermální a vůbec všechny přestaly produkovat elektrickou energii. Zmrtvěly všechny baterie a akumulátory. Na Zemi dolehla elektrická smrt.

1.4

Rodina Hřivnáčova, či spíš její zbytek, otec Jindřich, jeho žena Růža a nejmladší dcera Kateřina (nejstarší potomek, osmnáctiletý Mirek, totiž seděl v ruzyňské vazbě pro podezření z loupežného přepadení, a prostřední dcera, šestnáctiletá Evelyn, jejíž tmavá pleť zpochybňovala Jindřichovu paternitu, se pohybovala v oblasti vymezené škarpami mezinárodního silničního tahu E 55), elektrotechnickou smrt onoho osudného dne nepocítila.

Hřivnáčovi žili v přízemí vybydleného domu v košířských Buďánkách, nápadného velikým nápisem KOUKALE PADÁM I NA TVOU HLAVU, a dobrodiní elektrického proudu nevyužívali od loňského léta.

V danou chvíli na tom byl huň Honza Kryl, osmadvacetiletý inženýr chemik, zaměstnaný jako technik u firmy Teston, specializované na výrobu radioaktivních látek užívaných při diagnostice nádorových onemocnění.

Bydlel v druhém patře omšelého prvorepublikového domu v Bubenské ulici, v jednopokojovém bytě, pohodlně zařízeném pro potřeby mladého svobodného muže s vyhraněnými zájmy.

Osudného pátku odpoledne byl v předsíni svého bytu a seřizoval přehazovačku shimano na svém kole olpran. Na práci si svítil silnou montážní lampou. Otevřenými dveřmi poslouchal zpěv Pavarottiho a jeho přátel z beden fisher, připojených k zesilovači Sony F470, potažmo CD přehrávače téže značky.

Řetěz kola mlaskavě klouzal po ozubených kolech a Honza si připadal jako kdysi, když byl malý kluk a hrál si s přehazovačkou favorita staršího bráchy Tondy. Tenkrát se díval na polozávodní favorit jako na technický zázrak. Tonda mu nechtěl dovolit, aby na něj sáhnul, natož aby si hrál s přehazovačkou. Jseš malej, rozbiješ to, říkal. Honza si přál, aby byl velkej. Až vyroste, Tonda mu favorita půjčí. Pak vyrostl a Tonda mu ho nikdy nepůjčil. Když byl ještě starší, pochopil, o co šlo. Tonda vůbec nestál o favorita, kolo ho nudilo. Nechával ho na dešti, nikdy nepromazal řetěz grafitem, bovdeny měl zarezlé, gumičky brzd omydlené.

Na favorita ho bavila jediná věc: úporná Honzova touha si sáhnout, později se svézt. Snad právě tohle všechno v Honzovi vypěstovalo tak vášnivou lásku k jízdě na kole.

Tonda byl teď tloustnoucí pětatřicetiletý ženáč se dvěma dětmi, majitel automobilu favorit, kysající při pomyslení, že si koupil nové auto těsně před tím, než škodovka přišla se svou felicií.

Taky ho ponižovalo, že Honza auto nechtěl a nepotřeboval. Díky bratrovi se Honza postavil na vlastní nohy dřív, než odpovídalo věku. Někdy to, pravda, až přeháněl – v šestnácti začal trénovat karate a dosáhl stupně druhého hnědého pásku těsně před tím, než šel na vojnu, samozřejmě k průzkumákům.

Už nikdy se nenechám buzerovat, zapřísahal se. Předsevzetí nenaplnil stoprocentně. Hned po vojně narazil na Moniku a oženil se s ní. Naštěstí v sobě nesl od dětství pěstovanou signalizaci proti buzeraci. Rozpoznal ji u Moniky dřív, než se stačila pořádně rozvinout, a rozvedl se o dva roky později. Měl teď vlastní byt, vlastní kolo, vlastní práci, vlastní holku, kterou si držel pořádně od těla.

Dobrý. Byt malej, třetí kategorie, jenže nikdo ho nebuzeroval s činží. V sedle kola se mohl jen smát buzeraci, již jsou vystaveni automobilisti. Dělal práci, kterou uměl jen málokdo, a protože byla

celkem bídně placená, nikdo se mu na flek necpal, zase o buzeraci mň. A ta holka? Kdyby začala buzerovat, půjde. To je v životě hlavní, nenechat se buzerovat.

Řetěz olpranu pomlaskával po zubech a Honzovi se zdálo, že šep-tá do Pavarottiho zpěvu: „Tonda, blbec, Tonda, blbec!“

V patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin zhasla Honzovi montážní lampa a Pavarotti přestal zpívat.

Roztočené zadní kolo olpranu se otáčelo setrvačností dál a řetěz pokračoval v posměšném šepotu:

„Tonda, blbec, Tonda, blbec!“

Honza měl oči přizpůsobené elektrické záři a teď bezmocně mžou-ral. Kolo olpranu se pomalíčku přestalo otáčet a oči si přivykly šeru předsíně.

Vstal, otevřel pojistkovou skříňku a nahmatal bakelitové hřebítky jističů. Byly v pořádku, žádný nečouhal.

Zase vypnuli elektriku, pomyslel si. Jak by ne. Praha je rozkopaná vinou idiota starosty Koukala. Každou chvíli bagr přerve kabel a půl města je bez proudu.

Zavolám Markétě a zeptám se jí, jestli to u nich svítí.

Třidvacetiletá Markéta Panušková byla Honzova současná dívka. Držel ji na dlouhém laně. Už s ní chodil déle než rok, jenže po zkušenostech z manželství s Monikou se myšlenice sňatku bránil stej-ně tvrdě jako koupi automobilu.

Markéta byla rozumná. Včas to pochopila a o žádné nátlisky v tom-to směru se nepokoušela. Jiné holky se naštvaly, když zjistily, že jim Honza nedovolí u něho přespat do rána a drží se hesla „bič a pryč“.

Byl v tom směru tak důsledný, že si vybíral řezivo v oblasti Letné a Holešovic. Stromovka a Letenské sady na západě, ohbí Vltavy na východě. To bylo jeho teritorium, kam ještě byl ochoten večer po „pohlavních hodech“, jak tomu říkal, holky vozit taxíkem.

Markéta byla naprostou výjimkou, protože bydlela na sídlišti na Spořilově. Vztah skončil málem dřív, než začal. Jo, ty bydlíš na Spořilově, protáhl tehdy Honza obličej. Pochopila okamžitě, oč jde. Mám auto, usmála se na něho a okamžitě byla „ruka v kalhotkách“.

Taková byla Markéta, věčná, soběstačná, cílevědomá. Podezíral ji dokonce, že o závazky upřímně nestojí, že patří k tomu typu holek, které berou vztahy po mužsku, chtějí se pobavit a zapíchat si a víc nic, protože mají svoji práci, vydělávají prachy a sňatek a nedejbože

haranti by jim udělali škrť přes rozpočet. Takový postoj ho sice v nitru duše trochu štval, bylo v něm dost mužské ješitnosti, jenže rozum u něho vždycky převládal a dokázal držet city a citečky pod pokličkou. Právě proto to s ní vydržel tak dlouho.

Sáhl na horní desku skříňky s náradím a uchopil sluchátko bezdrátového telefonu panasonic, které tu leželo pěkně po ruce. Přístroj byl hluchý.

„Já pitomec,“ zabručel polohlasně.

Bezdrátové telefony jsou napájené přes trafo ze sítě. Jakmile Koukal vypne proud, jsou k ničemu.

Ve skřínce měl schovaný klasický telefon. Naštěstí ho nezahodil, když si koupil cordless. Ten je na elektrickém proudu nezávislý, napájí ho telefonní síť, takže funguje, i když proud vypadne. Ve skřínce byla tma, popadl tedy baterku, aby si dovnitř posvítil.

Baterka na tom byla stejně jako panasonic. Byla mrtvá.

„Jestli ten blbej telefon nebude taky fungovat, až ho najdu, vážně se naštvu,“ sdělil olpranu.

Po hmatu telefon našel, odnesl ho do vedlejší místnosti, odpojil kabel panasonicu ze zásuvky, zapnul klasickou teslu a přiložil sluchátko k uchu. Ticho, naprosté. Jako kdyby si přiložil k uchu borové poleno. Ze sluchátka nic nešumělo, nepraskalo, jako to bývá při poruchách sítě.

„Krucinál,“ komentoval. Zmocnil se ho neklid. Tohle by se kolu nemohlo stát, pomyslel si a málokdy měl takovou pravdu.

Proč se rozčiluješ, oslovil sám sebe. Protože blbec Koukal vyhodil pojistky v elektrárně a navíc odprásknul telefonní centrálu?

Bylo to divné. Honza Kryl býval vždycky klidšas. Věděl to o sobě a oceňoval to sám na sobě. Proč se teď chovám jako hysterka, jako Monika? divil se sám sobě.

Pomaličku otáčel hlavu k oknu. Uvědomil si, že se odtud ozývají nějaké divné zvuky.

1.5

Mláčení spratka Jindru Hřivnáče unavilo. Holka vypadala srandovně, jak byla uvázaná ke dřezu. V slabínách ho to nutkavě tlačilo. Mláčením holčičky se příjemně vzrušil a teď musel přetlak uvolnit.

Příklekl ke své opilé ženě, převalil ji na záda a nedbaje ospalého mumlání jí roztáhl nohy. Kriticky pohlédl na buclaté pohlaví, řídce

porostlé štětinatými chlupy, a na modřiny, jež jí pokrývaly v takřka souvislé ploše vnitřní stranu stehen.

„Taky hnusná, ale aspoň nejsi pochcaná jako ten smrad,“ řekl jí. Přilehl k ní a ulevil si. Potom mátožně vstal a všiml si, že se na něho děvčátko dívá. Ušetřil jí facku, pak prozkoumal několik láhví a objevil zbytek fernetu.

Doušek mu pozvedl náladu. Napadlo ho, že smrada potrestal už dost a mohl by ho od dřezu odvázat.

„Dobrý, dobrý,“ řekl. Nohy mu však podklesly a on se svalil na matrace vedle ženy, která hlučně chrápla ležíc na zádech s nohama rozhozenýma od sebe.

„Uhni, svině,“ kopl ji a usnul.

Probudilo ho drsné lomcování za rameno.

Napadlo ho, že je to Růža, jenže hned si uvědomil, že žena dál spí vedle něho, jen se převalila na bok.

Otočil se a spatřil nad sebou Pištu.

„Vstávej, táto, vole, kurva,“ budil ho Pišta. „Tam venku, kurva, pojď a nechrápej!“

Pišta byl feťák, který bejval o patro výš, stálice z měňavé party narkomanů, kteří se tu střídali. Bůhví proč si Jindra zvolil za zástupného otce.

Hlavu měl už vypatlanou a aida mu stříkala z očí. Jindra ho měl rád. Jak by ne, když mu říkal táto? Škoda, že jeho vlastní děti se mu takhle pěkně nepovedly!

Pišta nebyl nikdy na řeči. Narkotika mu už ochromila značnou část mozku a mluvení mu nešlo už tak pěkně jako dřív. Teď měl něco naléhavého na srdci.

Hubený chlápek v řídké nylonové bundě Jindru vyburcoval, donutil ho natáhnout si kalhoty a vlekl ho ven. Jindra se chabě bránil a naznačil, že by snad měli tu malou krysu odvázat od dřezu, ona začíná už modrat v ksichtě, svině, jenže venku se dělo něco důležitého, co nesneslo odklad.

Proklouzli úzkou uličkou mezi polorozbořenými domy Budánek. Cestou je předběhla cikánská rodina Růžičků, otec s kloboukem na hlavě a nezjistitelný počet dětí. Zanadávali si a po chvíli se ocitli na Plzeňské třídě, jedné z nejvýznamnějších výpadovek hlavního města.

To, co spatřili, bylo vskutku tak úžasné, že výmluvnost na chvíli ztratil i Jindra Hřivnáč.